

Bogár László: Kilenc hónap

2022 november 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Van-e esély a békére?

Lassan kilenc hónapja zajlik a háború, de van-e esély a békére? Mivel Oroszország valóságos ellenfele az amerikai birodalom, így egy olyan, akár egy évszázadon át működőképes békerendszerre volna szükség, ami kettejük számára jelenthetne kompromisszumot. Mindketten győzelemre ítéltettek, mert egyikük sem engedheti meg magának, hogy ne győzzön, így a saját narratívájuk zárja csapdába őket.

A hanyatló amerikai birodalom globális dominanciájának tartós megerősítését várja Oroszország térdre kényszerítését, Oroszország viszont a teljes összeomlást kockáztatná, ha ezt nem tudná megakadályozni, és nem ragaszkodna a végsőig történelmi szuverenitása minimumához. E két egymást kizáró igénynek egyelőre nincs közös halmaza, márpedig béke csak e közös halmaz megtalálásával lehetséges. Mivel a közös halmaz egyelőre teljesen ismeretlen számunkra, így mindössze annyit tehetünk, hogy áttekintjük a háború értelmezési „rétegeit”, és az ott egymásnak feszülő tektonikus energiákból próbálunk következtetni a leendő békerendszer főbb vonásaira.

Az első réteg az, amit lejátszástechnikailag orosz–ukrán háborúnak látunk, pontosabban annak láttat a globális valóságipari médiumok média üzemegysége. Ukrajna soha nem volt, ma sincs, és a jövőben meg pláne nem lesz. Részben vagy teljes egészében felosztják majd, örök mementóként, hogy minden tektonikai törésvonalon fekvő ország megértse, ha nem próbál virtuóz módon semlegesen barátságos lenni az új meghatározó világhatalmi „lemezek” mindegyikével, akkor előbb vagy utóbb szétszaggatják ezek a mély energiák. E forgatókönyvekről szólni ma még a legszigorúbb tabu, de valójában már minden érintett „beárazta” a globális hatalompiac erre irányuló döntéseit.

A második szinten a globális birodalomnak az az évszázados törekvése húzódik meg, amelynek lényege, hogy a német és orosz birodalom között soha ne alakulhasson ki kölcsönös ellenőrző nyugvó hosszú távú együttműködés. Már az első és második világháború fedőnevű projekt is ezt célozta, és az elmúlt harminc év során a német–orosz szinergia veszélyét végletekig fokozta egy Kínával kialakuló eurázsiai együttműködés, ami az amerikai globális birodalom végét jelentette volna. Az már biztosra vehető, hogy az új békerendszer nem fogja megengedni a német–orosz kapcsolatok rekonstrukcióját, vagyis mind Németország mind Oroszország vesztese lesz a háborúnak. Németország végzetesen meggyengülhet, globális szerepe nagyjából a száz évvel ezelőtti szintre csúszik vissza. Márpedig azt egyszer már átélhette a világ, hogy a huszadik század húszas éveinek megaláztatása milyen következményekkel járt Németországban. Bármilyen is lesz az új békerendszer, a legfőbb vesztes most már bizonyosan Németország lesz. Oroszország is kikerülhetetlenül vesztese lesz a háborúnak, még ha nem is szenved megalázó vereséget, aminek okait a harmadik és a negyedik szinten találhatjuk meg.

A harmadik szinten már megmutatja magát a háború reaktorának „aktív zónája”, ahol az amerikai birodalom kívánt megsemmisítő csapást mérni Oroszországra, hogy az végleg korlátlanul kifosztható erőforrásmező lehessen számára, agóniáját meghosszabbítva ezzel. Annyiban Amerika is „vesztes”, hogy ezt a célt már biztosan nem tudja megvalósítani. Oroszország igen jelentősen meggyengül ugyan, de nem lesz szabadon kifosztható pária. Hogy pontosan hol húzódik majd a kompromisszumhatár azt főként a negyedik szint mutatja meg.

A negyedik szinten a West és a Rest, vagyis a Nyugat és a nem-Nyugat csap össze, és Oroszország a háború első rétegeiben elszenvedett vereségét akár jelentős mértékben kompenzálhatja is. Ebben a rendkívül inkoherens hatalmi térben, ahol Kína és India vagy éppen Szaúd-Arábia és Irán, Pakisztán, Brazília, Indonézia kísérli meg az együttműködést, Oroszország akár mint legfőbb integrátor mutathatja fel önmagát. Aki ugyan éppen vereséget szenvedett a Rest közös ellenségétől, az amerikai birodalomtól, de majdnem döntetlenre volt képes kihozni a játszmát, így a Rest többi szereplője számára mégiscsak „háborús hősként” mutatkozhat meg. A Rest egyelőre csak egy tagadásban egységes, ez Amerika globális hatalmi szerepének elutasítása, azt tehát tudja, hogy mire mond egyhangú NEM-et, de hogy mire, miként mond IGEN-t az még értelmezhetetlen faktor.

Mivel az új békerendszer az Amerika és Oroszország közötti alku eredménye lesz, így Oroszország már az alku során, majd az új világrend üzemeltetése kapcsán az eddigiektől eltérő mintázatban ugyan, de veresége ellenére akár javíthatja is globális pozícióit. Igaz viszont az is, hogy az amerikai birodalom mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy az oroszok e globális „hátországát” még az előtt szétroncsolja, mielőtt az létrejönne.

S végül a horror sci-fi ötödik szint, ahol a világot irányító „nem létező” erőnek az a több évszázada zajló projektje látszik megvalósulni, ahol az általa „baromfiudvarként” tételezett emberiség létszámának radikális csökkentése a

célfüggvény. Itt egyelőre már annak is örülnünk kell, hogy a jelek szerint nem nagyon forszírozza már a mindent elpusztító atomháború kiprovokálását, amire számos jel utalt az utóbbi hónapok során. A „végítélet” tehát érdeklődés hiányában egyelőre elmarad, de ami késik, nem múlik, a világ legfeljebb haladékosan kap ezzel az új békerendszerrel, ami ugyan a legpusztítóbb folyamatokat blokkolja talán, de attól ez még – ahogy II. János Pál pápa mondta – a „halál kultúrája” marad. A „nem létező” világerő destruktív szellemi energiáival egyelőre tetszése szerint pusztíthatja világunkat.

Bogár László

A szerző közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló